

Sygnatura akt IV Ka 515/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SO Agnieszka Połyniak SO Tomasz Wysocki
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 roku

sprawy **T. H.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 16 kwietnia 2013 roku, sygnatura akt III K 174/12

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. B. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 619,92 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn.akt IV Ka 515/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem T. H. uznany został za winnego, że działając w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 kk:

- w dniu 24 sierpnia 1999 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach na podstawie którego usiłował zakupić w systemie sprzedaży ratalnej magnetowid marki T. o wartości 699 zł i na zakupiony towar usiłował uzyskać kredyt w kwocie 789 zł tym samym działając na szkodę Banku (...) S.A. W., jednakże zamierzonego czynu nie osiągnął z uwagi na to, że sprzedawca stwierdził, iż przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach jest podrobione, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 29.10.1997 r., sygn.akt II K 436/97 za

czyn z art. 210§1 kk w zw. z art. 60§2 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26.03.1997 r. do 26.03.1999 r. i od 10.07.1999 r. do 18.08.1999 r.,

- w dniu 25 sierpnia 1999 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach na podstawie którego zakupił w systemie sprzedaży ratalnej telewizor marki P. o wartości 1.099 zł i na zakupiony towar uzyskał kredyt w kwocie 1.124, 40 zł tym samym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A. Filia we W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 29.10.1997 r., sygn.akt II K 436/97 za czyn z art. 210§1 kk w zw. z art. 60§2 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26.03.1997 r. do 26.03.1999 r. i od 10.07.1999 r. do 18.08.1999 r.,

tj. za winnego popełnienia przestępstw z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk oraz z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to, na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył T. H., a z treści jego osobistej apelacji wynika tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439§1 pkt 8 kpk, bowiem zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok skazujący został wydany mimo, że postępowanie karne dotyczące tych samych czynów co obecnie przypisane zostało już wcześniej zakończone, a to wyrokiem z 2001 r. Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

Nadto apelujący zarzucił rażącą niewspółmierność kary w stosunku do jego zawinienia.

W konsekwencji T. H. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania, a ewentualnie (jak się należy domyślać) o znaczne obniżenie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja musiała skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania.

I tak Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym starał się uzupełnić braki postępowania jurysdykcyjnego przed sądem I instancji i dopuścił dowód z wszystkich akt o jakich mowa w informacji KRK, a które dotyczyły spraw o analogiczne czyny jak obecnie przypisane T. H..

Wynik owych dociekań okazał się negatywny bowiem w sprawach II K 366/01, II K 745/05, II K 302/07 oskarżony skazany został za inne czyny niż omawiane.

Powyższe nie dało jednak jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy oskarżony nie został wcześniej prawomocnie skazany za te same sprzeczne z prawem zachowania co wyrokiem z 16 kwietnia 2013 r.

Powyższe wątpliwości zrodziły się po szczegółowej analizie znajdujących się w aktach sprawy odpisów protokołów rozpraw i wyroków (k-82-146).

I tak dołączony tam został protokół rozprawy z 19 lutego 2002 r. w sprawie o sygnaturze III K 703/01, z którego wynika, że dotyczyła ona m.in. T. H., który wyjaśniał właśnie odnośnie przestępstw jakie miał popełnić 24 i 25 sierpnia 1999 r.

Następnie w aktach sprawy zawarty jest odpis wyroku z 3 lutego 2004 r. w sprawie II K 211/04 i jedynie można przypuszczać, iż był on konsekwencją zakończonego pod nową sygnaturą postępowania we wskazanej wcześniej sprawie II K 703/01.

Wyrokiem tym (błędnie przytoczono numerację w części dyspozytywnej por. k-97, 101, a także 102) skazano apelującego na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za dwa przestępstwa, które wydają się być tymi samymi co obecnie rozpatrywane.

Tenże wyrok, na skutek apelacji obrońcy uchylono 7 września 2004 r. (IV Ka 744/04) i sprawę T. H. przekazano do ponownego rozpoznania.

Z kolejnego protokołu rozprawy (k- 147) wynika, że w omawianej sprawie zaistniała beczynność procesowa właśnie do 29 września 2006 r. kiedy to miała miejsce pierwsza rozprawa, procedowana pod sygnaturą II K 1183/04 (jeśli faktycznie protokół ów tyczy czynów z 24 i 25 sierpnia 1999 r.).

Kolejny protokół rozprawy, tym razem prowadzonej pod sygnaturą III K 1806/10 opatrzony jest datą 21 lutego 2012 r. (k-152) kiedy to sprawa T. H. wyłączona została do odrębnego rozpoznania i zakończona obecnie rozpatrywanym wyrokiem.

Tak więc, nie sposób ustalić, czy między rokiem 2006, a 2012 miały miejsce jakiegokolwiek czynności procesowe w sprawie II K 1183/04, zakończone być może prawomocnym wyrokiem odnośnie oskarżonego, a co może ewentualnie skutkować uznaniem trafności zarzutu naruszenia normy zawartej w art. 17§1 pkt 7 kpk.

W tej sytuacji przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien wnikliwie przeanalizować wszystkie akta związane ze sprawą T. H. i ustalić jednoznacznie, czy nie został on już wcześniej prawomocnie skazany za te same występki co obecnie.

Gdyby okazało się, że nie miała miejsca potencjalna, wskazana wyżej zaszcłość Sąd Rejonowy winien ponownie zastanowić się czy kara jaką wymierzono oskarżonemu nie jawi się, jako rażąco surowa w stosunku do czynów jakich się dopuścił się.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.

pd